

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2025r.

sprawy Ł.Ł.

skazanego za czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 grudnia 2024r., sygn.

akt V Ka 1058/24, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie z

dnia 9 września 2024r., sygn. akt VII K 531/23

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przed przystąpieniem do omówienia poszczególnych zarzutów kasacji należy zwrócić uwagę na nieprawidłowe skonstruowanie zarzutów z pkt I tego nadzwyczajnego środka odwoławczego. Każdorazowo bowiem jego autor powołuje się na rzekome naruszenie przez Sąd Odwoławczy przepisu art. 438 k.p.k., w którym sformułowano względne przyczyny odwoławcze w postępowaniu

instancyjnym. Tymczasem podstawę zarzutów kasacyjnych winien stanowić przede wszystkim art. 433 k.p.k., a za nim wykazanie, że Sąd II instancji, dokonując kontroli odwoławczej, nie rozpoznał sprawy w należyty sposób, tj. naruszył wyznaczone w tym przepisie granice jej rozpoznania.

Na rzeczywiste intencje skarżącego w tej przestrzeni nie wskazuje też jednoznacznie uzasadnienie kasacji, w którym obrona podjęła polemikę z dokonanymi w sprawie ocenami i ustaleniami faktycznymi, nie wykazując jednocześnie konkretnych uchybień po stronie Sądu Odwoławczego i ograniczając się do stwierdzeń, że oba sądy orzekające w sprawie nie dostrzegły pewnych okoliczności, czy też niezasadnie dokonały pewnych stwierdzeń.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że lektura motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji wskazuje na to, że Sąd ten dokonał rzetelnej kontroli odwoławczej przez pryzmat postawionych w apelacjach zarzutów i należycie uzasadnił zajęte stanowisko.

Oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu. Uznawszy dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego za prawidłową, Sąd Okręgowy przyjął ją za własną, a jej powielanie za niecelowe. Jednocześnie jednak Sąd zwrócił uwagę na fakt, że argumentacja

zawarta w apelacjach miała charakter polemiczny i oparta została na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym.

Podobna sytuacja zaistniała w postępowaniu kasacyjnym – uzasadnienie kasacji sprowadza się bowiem nie do wykazania uchybień w postępowaniu Sądu II instancji, lecz zaprezentowaniu subiektywnego toku myślenia i oceny różnych okoliczności sprawy, w oparciu o te elementy materiału dowodowego, które są dla skazanego korzystne. Oceny dokonane przez Sąd Odwoławczy należy natomiast uznać za obiektywne. Jego rozważania są przy tym logiczne i uwzględniają wskazania doświadczenia życiowego.

Logiczne jest wszak, że w sytuacji, gdy w sprawie istnieją dwa przeciwstawne dowody, dokonanie ustaleń faktycznych musi zostać oparte na jednym z nich, a mianowicie tym, któremu w procesie swobodnej oceny przyznano walor wiarygodności. Najistotniejsze jest w niniejszej sprawie to, że depozycje A.K. znajdują potwierdzenie w nieosobowym materiale dowodowym, czego nie można powiedzieć o wyjaśnieniach skazanego. Nie sposób na tej podstawie uznać, jak próbuje przeforsować skarżący, że zachowanie skazanego motywowane było wyłącznie dążeniem do kontaktu z córką. Skarżący nie wykazał błędów w dokonanych w sprawie ocenach, a jedynie zaprezentował własną interpretację określonych okoliczności sprawy i podjął polemikę ze stanowiskiem Sądu i poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Zarzutu z pkt 1 ust. 4 skierowany wręcz został wprost do ustaleń faktycznych, co w świetle treści art. 523§1 k.p.k., jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne.

Zarzut z pkt II, jako dotyczący niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, należało, wobec dyspozycji art. 523§1 k.p.k., uznać za niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Z kolei ostatni z zarzutów kasacji (pkt III), tj. zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego tj. art. 244§1 k.k., należało uznać za całkowicie chybiony. Przede wszystkim przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze zatem bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne, które w niniejszym postępowaniu są wszak przez obronę konsekwentnie podważane.

Ponadto, stawianie takiego zarzutu w skardze kasacyjnej w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy nie stosował samodzielnie przywołanego przepisu prawa materialnego, nigdy nie przyniesie oczekiwanego skutku. Zarzut taki, w istniejącym układzie procesowym, skierowany jest wyłącznie przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji.

Podsumowując, należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To zaś skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]

[r.g.]